

РЕШЕНИЕ

№ 22458

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 05.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **11950** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба на „АВТОКАР“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Ревизионен акт № Р-22220224000766-091-001/29.07.2024 г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и Н. Ц. Р. – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 1385/14.10.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.

С Решение № 1385/14.10.2024 г. ревизионният акт е отменен в частта относно установения резултат по ЗДДС за данъчен период м. 11.2023 г., ведно със съответните лихви, и е потвърден в частта относно установения резултат по ЗДДС за данъчен период м. 05.2023 г., ведно със съответните лихви. При този резултат от проведеното административно обжалване предмет на съдебния контрол е единствено законосъобразността на ревизионния акт в потвърдената му част, а именно относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит за данъчен период м. 05.2023 г. по фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г., издадена от „Заир Трейд“ ЕООД, с данъчна основа 264 100,00 лв. и начислен ДДС в размер на 52 820,00 лв. Поради това съдът не дължи произнасяне по законосъобразността на ревизионния акт в отменената от решаващия административен орган част, включително по констатациите относно фактура № 51/29.11.2023 г., издадена от „Валдимън Техникс“ ЕООД, и фактура № 814447/02.11.2023 г., издадена от „Информационно обслужване“ АД.

Жалбоподателят счита ревизионния акт в потвърдената му част за незаконосъобразен. Поддържа, че органите по приходите неправилно са отказали право на приспадане на данъчен кредит, като са

основали изводите си на обстоятелства, свързани с доставчика и предходни звена по веригата, без да установят по надлежния ред липса на реално извършена доставка към „АВТОКАР“ ЕООД и без да докажат, че дружеството е знаело или е било длъжно да знае за участие в данъчна измама. Твърди, че процесната фактура е осчетоводена, че доставката е документирана с приемопредавателен протокол, че са налице данни за плащания и че стоките са предназначени за последваща реализация или използване в икономическата дейност на дружеството. В писмената защита жалбоподателят развива доводи, че липсата на кадрова и материална обезпеченост при доставчика, както и пропуските в счетоводната отчетност или поведението на предходни доставчици, не могат сами по себе си да обосноват отказ на данъчен кредит. Позовава се на практиката на Съда на Европейския съюз, като поддържа, че правото на приспадане може да бъде отказано само при доказана липса на реална доставка или при установени обективни данни, че получателят е знаел или е бил длъжен да знае за участие в данъчна измама.

Ответникът – директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че ревизионният акт в потвърдената му част е правилен и законосъобразен. В съдебното производство ответникът оспорва и подписа, положен от името на управителя на „Заир Трейд“ ЕООД върху представения от жалбоподателя договор за доставка на стока от 02.05.2023 г., като по това оспорване съдът е открил производство по чл. 193 ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е процесуално допустима – подадена е от адресата на ревизионния акт, след проведено задължително административно обжалване по реда на чл. 152 и сл. ДОПК, срещу подлежащ на съдебен контрол акт и в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да се произнесе, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е възложено със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220224000766-020-001/09.02.2024 г., издадена от В. А. В. – началник сектор при ТД на НАП – С., оправомощена със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП – С.. С посочената заповед е възложена ревизия на „АВТОКАР“ ЕООД за установяване на задължения по ЗДДС за периодите от 01.05.2023 г. до 30.11.2023 г. ЗВР е изменяна със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220224000766-020-002/22.03.2024 г. и Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220224000766-020-003/28.05.2024 г., издадени от същия орган. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22220224000766-092-001/28.05.2024 г., срещу който ревизираното лице е подало възражение по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК. Въз основа на ревизионния доклад е издаден Ревизионен акт № Р-22220224000766-091-001/29.07.2024 г. от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и Н. Ц. Р. – ръководител на ревизията.

С ревизионния акт са установени допълнителни задължения по ЗДДС за данъчни периоди м. 05.2023 г. и м. 11.2023 г., като е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от „Заир Трейд“ ЕООД, „Валдимън Техникс“ ЕООД и „Информационно обслужване“ АД. С Решение № 1385/14.10.2024 г. директорът на дирекция „ОДОП“ С. е отменил ревизионния акт в частта относно резултата по ЗДДС за м. 11.2023 г., ведно със съответните лихви, и го е потвърдил в частта относно резултата по ЗДДС за м. 05.2023 г., ведно със съответните лихви. Поради това относима към настоящия съдебен спор е само частта от ревизионния акт, с която за данъчен период м. 05.2023 г. не е признато право на приспадане на данъчен кредит в размер на 52 820,00 лв. по фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г., издадена от „Заир Трейд“ ЕООД.

По отношение на тази доставка от материалите по административната преписка се установява, че фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г. е издадена от „Заир Трейд“ ЕООД към „АВТОКАР“ ЕООД с

данъчна основа 264 100,00 лв. и ДДС 52 820,00 лв. Предметът на фактурата е посочен като „Nvidia T. V100s 32 GB CoWoS HBM2 PCIe3.0“, като в хода на ревизионното производство ревизираното лице е пояснило, че се касае за видеокарти. Фактурата е включена в дневника за покупки на жалбоподателя за данъчен период м. 05.2023 г., като въз основа на нея е упражнено право на приспадане на данъчен кредит.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са извършили проверка относно издателя на фактурата „Заир Трейд“ ЕООД. На доставчика е изпратено искане за представяне на документи и писмени обяснения, връчено по реда на чл. 32 ДОПК. В отговор не са представени доказателства за фактическото извършване на доставката. При извършената проверка органите по приходите са установили, че процесната фактура е отразена от доставчика в дневника за продажби за м. 05.2023 г. Установено е също, че като предходен доставчик е посочено гръцко дружество TEAMPCSHOP – Гърция, по фактура № 110077/16.05.2023 г. със същия предмет. Събрани са данни, според които не се установяват деклариращи вътреобщностни доставки от посочения гръцки доставчик към „Заир Трейд“ ЕООД, не са налице данни за извършено плащане между тях, както и за транспорт и фактическо движение на стоките до „Заир Трейд“ ЕООД.

Органите по приходите са съобrazили още, че представените документи не съдържат достатъчна индивидуализация на процесните стоки – липсват серийни номера, гаранционни карти или други документи, които да позволяват идентифициране на конкретни артикули и проследяване на движението им. Посочено е, че представените гаранционни карти и спецификации са общи по съдържание и не установяват принадлежност на конкретни стоки към доставката по процесната фактура. В решението на директора на ОДОП е обсъдено и обстоятелството, че съгласно извършена проверка на публично достъпна информация продуктът Nvidia T. V100s е стар модел видеокарта, чието производство е преустановено значително преди датата на процесната доставка, като това обстоятелство е ценено не самостоятелно, а във връзка с липсата на документи за произход, транспорт, индивидуализация и последваща реализация.

В хода на съдебното производство е назначена съдебно-счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Р. С.. Вещото лице е установило счетоводното отразяване на процесната фактура при жалбоподателя, както и че по делото се съдържат фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г. и двустранно подписан приемно-предавателен протокол от същата дата. Вещото лице е посочило, че в дневника на сметка 400/1 – доставчици по партида на „Заир Трейд“ ЕООД са отразени осчетоводяването на фактурата и три плащания. В откритото съдебно заседание вещото лице е пояснило, че част от плащанията, които е взело предвид, са извършени не директно към „Заир Трейд“ ЕООД, а към „Блумър“ ЕООД, като връзката им с процесната фактура е изведена въз основа на уведомление за плащане, с което „Заир Трейд“ ЕООД е посочило на жалбоподателя по коя сметка да преведе дължимите суми. Вещото лице е уточнило, че представените платежни документи са за банкови преводи в общ размер 52 900,00 лв., докато дружеството е осчетоводило плащания в общ размер 53 900,00 лв., тоест е налице несъответствие от 1 000,00 лв. между счетоводното отразяване и установените банкови преводи.

В същото съдебно заседание вещото лице е заявило, че при изготвяне на заключението е ползвало документи, предоставени му от жалбоподателя, които към този момент не са били представени по делото, а именно договор за доставка на стока от 02.05.2023 г., аналитична оборотна ведомост за сметка 400/1 – доставчици по партида на „Заир Трейд“ ЕООД за периода от м. май 2023 г. до м. декември 2024 г. и две платежни нареждания към уведомление за плащане от „Заир Трейд“ ЕООД до „АВТОКАР“ ЕООД от 16.05.2023 г. С оглед на това съдът е указал на жалбоподателя да представи посочените документи по делото. С молба от 17.03.2026 г. жалбоподателят е представил договор за доставка на стока от 02.05.2023 г., аналитична оборотна ведомост,

уведомление за плащане от 16.05.2023 г. и платежни нареждания. В съдебното заседание на 24.03.2026 г. процесуалният представител на ответника е оспорил подписа, положен за „Заир Трейд“ ЕООД върху договора за доставка на стока от 02.05.2023 г., като е заявил, че оспорва авторството на подписа, положен от името на управителя С. Алим З.. Процесуалният представител на жалбоподателя е заявил, че ще се ползва от документа, поради което съдът е открил производство по чл. 193 ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, по оспорване автентичността на подписа върху договора, като е указал на жалбоподателя, че носи доказателствената тежест за установяване истинността на документа.

В следващото съдебно заседание на 05.05.2026 г. съдът е докладвал, че делото е било отложено, за да се даде възможност на жалбоподателя с нарочна молба да уточни доказателствените си искания за проверка по чл. 194, ал. 1 ГПК. Процесуалният представител на жалбоподателя е заявил, че няма да сочи нови доказателства и няма доказателствени искания. Съдът е постановил, че за резултата по оспорването ще се произнесе с крайния съдебен акт, приел е представените от жалбоподателя доказателства и е дал ход на делото по същество.

При така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт в частта, предмет на съдебен контрол, е издаден от компетентни органи по приходите. Ревизионното производство е образувано със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220224000766-020-001/09.02.2024 г., издадена от В. А. В. – началник сектор при ТД на НАП – С., оправомощена със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП – С.. Впоследствие ревизията е изменяна със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220224000766-020-002/22.03.2024 г. и Заповед за изменение на ЗВР № Р-22220224000766-020-003/28.05.2024 г., издадени от същия орган. Ревизионният акт № Р-22220224000766-091-001/29.07.2024 г. е издаден на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и Н. Ц. Р. – ръководител на ревизията. По делото са представени доказателства за валидно подписване на ЗВР, заповедите за изменението ѝ, ревизионния доклад и ревизионния акт с квалифицирани електронни подписи. С оглед на това съдът приема, че ревизионният акт е издаден от материално и териториално компетентни органи, в предвидената от закона форма и при спазване на изискванията на чл. 112, чл. 113, чл. 117, чл. 119, ал. 2 и чл. 120 ДОПК.

Не се установява ревизионният акт да е издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В хода на ревизията са предприети действия за събиране на относими доказателства, включително чрез искания за представяне на документи и писмени обяснения, насрещни проверки и проверка на данни от информационните масиви на НАП. Ревизираното лице е било уведомено за действията в производството, имало е възможност да представя доказателства и обяснения, както и е упражнило правото си на възражение срещу ревизионния доклад. Съдът не констатира процесуални нарушения, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя или да са се отразили върху съдържанието на крайния акт.

По съществуването на спора съдът съобразява, че правото на приспадане на данъчен кредит по чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 ЗДДС възниква само при наличие на реално извършена облагаема доставка на стока или услуга, използвана за целите на облагаемите доставки на получателя, при притежаване на данъчен документ по чл. 71 ЗДДС. Наличието на фактура и счетоводно отразяване е необходимо, но не е достатъчно условие за признаване на правото на приспадане, когато реалността на доставката е спорна. В тежест на лицето, което претендира правото на данъчен кредит, е да установи положителния факт на получаване на стоката или услугата, от който черпи

благоприятни правни последици. Това доказване следва да обхваща не само формалното наличие на фактура, но и обективни данни за действителното осъществяване на доставката с предмет, съответстващ на фактурата, от посочения в нея доставчик.

Практиката на Съда на Европейския съюз, на която се позовава жалбоподателят, действително приема, че правото на приспадане не може да бъде отказано само поради нарушения, допуснати от доставчика, поради липса на кадрова или материална обезпеченост при него или поради неизпълнение на негови данъчни задължения, ако не е доказано, че получателят е знаел или е бил длъжен да знае за участие в данъчна измама. Тази практика обаче не освобождава получателя от задължението да установи самия обективен факт на реално получена доставка. Когато реалното осъществяване на доставката не е доказано, отказът на право на приспадане не представлява санкциониране на получателя за чужди нарушения, а последица от липсата на материалноправна предпоставка за възникване на самото право.

В настоящия случай събраните доказателства не установяват по несъмнен и убедителен начин реално извършване на доставката по фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г. от „Заир Трейд“ ЕООД към „АВТОКАР“ ЕООД.

На първо място, представените в хода на ревизионното производство доказателства не установяват произхода и фактическата наличност на стоките при „Заир Трейд“ ЕООД. Посоченият от доставчика предходен доставчик е гръцко дружество TEAMPCSHOP, но по преписката не са събрани убедителни доказателства за извършена вътреобщностна доставка от това дружество към „Заир Трейд“ ЕООД, за транспорт на стоките до България, за плащане към гръцкия доставчик, както и за последващо фактическо предаване на стоките от „Заир Трейд“ ЕООД на жалбоподателя. Липсата на доказан произход не е ценена от съда като самостоятелно и достатъчно основание за отказ на данъчен кредит, а като елемент от цялостната доказателствена съвкупност, която не позволява да се приеме, че доставчикът е разполагал с процесните стоки и ги е прехвърлил на жалбоподателя.

На следващо място, предметът на доставката не е индивидуализиран по начин, който да позволява проследяване на конкретните стоки. Фактурата и приемо-предавателният протокол съдържат общо описание на стоката, но не съдържат серийни номера, индивидуализиращи белези, гаранционни данни, транспортни документи, складови документи или други обективни данни, чрез които да се установи кои точно вещи са били предмет на доставката, къде са се намирали, как са били транспортирани и от кого са били предадени. Представените гаранционни карти и спецификации имат общ характер и не могат да заместят доказателствата за фактическо движение и индивидуализация на конкретните стоки по процесната фактура.

Съдът обсъжда и представения в съдебното производство договор за доставка на стока от 02.05.2023 г. Този документ е представен едва в съдебната фаза, след като в ревизионното производство не е бил представен. Авторството на подписа, положен за „Заир Трейд“ ЕООД, е своевременно оспорено от ответника. След изявлението на жалбоподателя, че ще се ползва от документа, съдът е открил производство по чл. 193 ГПК, вр. § 2 от ДР на ДОПК, и е указал на жалбоподателя, че носи доказателствената тежест за установяване истинността на оспорения частен документ. В предоставената му възможност жалбоподателят не е ангажирал доказателства за установяване авторството на подписа, не е поискал назначаване на съдебно-графологична експертиза и в последното съдебно заседание е заявил, че няма да сочи нови доказателства и няма доказателствени искания.

При тези данни съдът приема, че оспорването по чл. 193 ГПК не налага изключване на документа от доказателствения материал, доколкото договорът е приет по делото, а проверката по чл. 194 ГПК не е развита чрез събиране на специални доказателствени средства. Същевременно, предвид

своевременното оспорване на авторството на подписа, липсата на ангажирани доказателства от страната, която се ползва от документа, както и обстоятелството, че договорът е представен едва в съдебната фаза, съдът не му придава самостоятелна и решаваща доказателствена стойност за установяване на реалното изпълнение на доставката. Договорът следва да бъде ценен единствено в съвкупност с останалите доказателства, които обаче също не установяват по несъмнен начин произхода, индивидуализацията, транспортирането и фактическото предаване на процесните стоки от „Заир Трейд“ ЕООД на „АВТОКАР“ ЕООД.

Този извод по откритото производство по чл. 193 ГПК е самостоятелно основание за отказ на право на приспадане на данъчен кредит. Дори и да се обсъди договорът като част от доказателствения материал, останалите доказателства по делото не установяват реалното изпълнение на доставката от посочения във фактурата доставчик. Приемо-предавателният протокол от 16.05.2023 г. е частен свидетелстващ документ и сам по себе си не доказва произхода, наличността, транспортирането и фактическото предаване на стоките, когато тези обстоятелства са оспорени и не са подкрепени с други обективни доказателства. Той не съдържа достатъчна индивидуализация на стоките, не сочи транспортни данни, място на товарене и разтоварване, лица, извършили предаването, или други обективни белези, които да позволят проверка на фактическото изпълнение.

Заключението на съдебно-счетоводната експертиза също не променя този извод. Съдът кредитира заключението в частта му относно счетоводното отразяване на процесната фактура, наличието на счетоводни записвания и установените плащания. Експертизата обаче има счетоводен характер и не може сама по себе си да установи фактическото предаване на стоките, когато това не се доказва от първични документи с достатъчна доказателствена стойност. Счетоводното отразяване удостоверява начина, по който жалбоподателят е третиран операцията в своето счетоводство, но не замества доказването на действително получена доставка по смисъла на ЗДДС.

Доводът на жалбоподателя, че по фактурата са извършени плащания, също не е достатъчен да обоснове реалност на доставката. От друга страна, част от преводите са извършени не към издателя на фактурата „Заир Трейд“ ЕООД, а към трето дружество – „Блумър“ ЕООД, като връзката с процесната фактура се извежда от уведомление за плащане. Това може да има счетоводно значение, но не доказва фактическо предаване на стоките от „Заир Трейд“ ЕООД на жалбоподателя. Плащането, дори когато е установено, е само индиция за определени търговски отношения, но не доказва само по себе си, че конкретните стоки са били налични при посочения доставчик и са били предадени именно от него.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, че органите по приходите са отказали право на данъчен кредит единствено поради липса на кадрова и материална обезпеченост при доставчика. В случая отказът не е основан само на това обстоятелство. Изводът за недоказана доставка е формиран въз основа на съвкупност от данни: липса на доказан произход на стоките, липса на транспортни и складови документи, липса на достатъчна индивидуализация на стоките, липса на убедителни доказателства за фактическото им предаване, непредставяне в ревизионното производство на основни документи за договорното правоотношение, оспорване и липса на ангажирани доказателства за установяване авторството на представения едва в съдебната фаза договор, както и установените особености при плащанията. Следователно не се касае до прехвърляне върху получателя на отговорност за нарушения на доставчика, а до недоказаност на обективните предпоставки за възникване на правото на приспадане.

Съдът не споделя и тезата, че евентуалното последващо използване или последваща реализация на стоките доказва процесната доставка от конкретния фактуриращ доставчик. Дори да се приеме, че жалбоподателят е разполагал с определени стоки или е извършвал дейност с подобен

предмет, това не установява, че именно стоките по фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г. са придобити от „Заир Трейд“ ЕООД. За целите на правото на приспадане следва да бъде установена идентичност между фактурираната доставка, нейния издател, предмета на доставката и реално полученото от ревизираното лице. Такава идентичност в настоящия случай не е доказана.

При тези данни възражението на жалбоподателя, че не е установено негово знание или участие в данъчна измама, не може да доведе до отмяна на ревизионния акт. В случая отказът не е основан на доказано участие на жалбоподателя в измама, а на недоказаност на реалното осъществяване на доставката от посочения във фактурата доставчик. Когато не е доказана самата доставка, не е необходимо органите по приходите да доказват и субективен елемент на знание за измама, тъй като липсва първичната материалноправна предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит.

Ето защо съдът приема, че по делото не са доказани кумулативните предпоставки на чл. 68, ал. 1, чл. 69, ал. 1 и чл. 71 ЗДДС за признаване на право на приспадане на данъчен кредит по фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г., издадена от „Заир Трейд“ ЕООД. При липса на доказано реално изпълнение на доставката начисленият във фактурата ДДС не поражда право на приспадане за жалбоподателя, поради което ревизионният акт в потвърдената от директора на дирекция „ОДОР“ С. част е правилен и законосъобразен.

С оглед изложеното съдът намира, че ревизионният акт в оспорената и потвърдена част е издаден от компетентни органи, в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и с целта на закона. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и предвид своевременно направеното искане, на Националната агенция за приходите – юридическото лице, в чиято структура е органът-ответник, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Ответникът е претендирал юрисконсултско възнаграждение в размер на 5 523,00 лв., с равностойност 2 823,87 евро, изчислено по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа. Съгласно приложимата редакция на чл. 161, ал. 1 ДОПК юрисконсултското възнаграждение се определя по реда на Наредбата за заплащането на правната помощ. Съобразно фактичката и правна сложност на делото, извършената процесуална защита и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро.

Водим от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „АВТОКАР“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22220224000766-091-001/29.07.2024 г., издаден от В. А. В. – орган, възложил ревизията, и Н. Ц. Р. – ръководител на ревизията, в частта, потвърдена с Решение № 1385/14.10.2024 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП, с която за данъчен период м. 05.2023 г. на „АВТОКАР“ ЕООД е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 52 820,00 лв. по фактура № [ЕГН]/16.05.2023 г., издадена от „Заир Трейд“ ЕООД, ведно със съответните лихви.

ОСЪЖДА „АВТОКАР“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите разноски по делото в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен

срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: